

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344817344/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Hjem til hendes Hotel, hvor han havde gæstet hende paa en tidligere Time af den samme Dag.

Rose blødte – maatte forbindes.

* * *

En Spiller og Italiener havde villet plukke Fjærene af Rose! Rose retrak sin Nordbo.

Nede paa den taalmodige Kafé sad de tre unge Mennesker hjærtenstilfredse og spillede, da den lange Italiener nedslaaet kom vandrende – efter sin uheldige Spøg. Et Øjenvidne siger, at Haandværkeren havde været der; og Søjlen steg og steg. Men de unge Mennesker spillede stadig for at se, hvem der skulde betale.

Et Øjenvidne har fortalt, hvorledes de unge Mennesker fordrev Tiden, mens Rose lærte en Nordbo fransk.

De spillede alle fire – den Dag og den næste med, ja hele Ugen. Søjlen strakte sig gennem otte Etager, og omsider krøb den ud af et Hul i Taget. Der var ingen Hindring mere; og de unge Mennesker vedblev at spille for at se, hvem der skulde betale.

De sad der i Maaneder. Og Søjlen steg og ramponerede nogle Slotte i Maanen. Og Søjlen gennemborede Azuren. Aaret ud sad de unge Mennesker paa den taalmodige Kafé og spillede.

En Dag var der Festlighed og Jubilæum i Stamkafeen paa de store Bulevarde. De unge Mennesker havde snoet Skægget endnu spidser end sædvanlig. Værten serverede dem gratis smaa *fine* imellem Omgangene. Ogsaa alle Øjenvidner fik smaa *fine*. Og Kortene fløj som en Dans. Søjlen havde nemlig naaet Himlen; den steg og steg og skød op lige for den almægtiges Fodder. Og de unge Mennesker vedblev ustandselig at spille for at se, hvem der skulde betale.

Da nu Himlens overste Herre og Dommer saa, med hvilken Taalmodighed og Fortrøstning de unge Mennesker havde søgt en Afgørelse, hvorledes de havde holdt ud, glemt alt, selv deres Nattesøvn, opofret alt, selv deres lille Rose, som elskede dem – alt dette alene for at faa Gælden retfærdig beregnet til sidste Hvid og Styver! – og da han tog i Betragtning, at Livets umaadelige Regnskab voxer os alle over Hovedet, at hver Hvile, hver kort Glemsomhed, hver Frihedsstund med Rose løber paa og evig forøger den endnu uopgjorte Søj-